

Vestitorul

numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21.11

Ravida bimensuală — Anul 2 — No. 29
15 Octombrie 1933

— BUCUREȘTI —

Continutul:

Mângâiere	307
Melodia Creștinilor	315
Dreptate dumnezeiască... moartea	317
Către Ușa Domnului	320

Voi
imi
sunteți
mariori-
zice Iehova
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 45:12

© W. B. E. I. S.

Revista editată de J. F. Rutherford pe baza de

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE

117, Adams Street - Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Funcționarii:

J. F. RUTHERFORD, președinte W. F. VAN AMBURGH, secretar

PRINTED IN ROMANIA BY SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE BUCUREȘTI

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Toți aceia cari studiază serios Biblia și cari, din cauza bătrâneții, infirmității sau din cauza situațiunii grele nu pot plăti abonamentul acestei reviste, vor primi revista gratuită dacă o vor cere dela Societate arătând motivele lor. Cererea trebuie reînnoită în fiecare an.

Sfânta Scriptură învățată clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al pământului și Dătătorul de viață al creațiilor sale. Că Logosul a fost începutul creațiunii sale și agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voiața legea lui Dumnezeu și astfel a căzut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii s-au născut ca păcătoși și n-au niciun drept la viață.

CĂ ISUS s'a făcut trup (a devenit om) pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; că a suferit moartea pentru a procura prețul de răscumpărare pentru om; că Iar a înviat ca creatură divină din morți, s'a mălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele căruia îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizațiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația lui Iehova și să proclame hotărârile (sau scopurile) sale așa cum sunt exprimate în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împărăției tuturor acelor care vor să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a stărșit, că Domnul Isus Cristos, pe care l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer și a început să stabilească împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăția lui Iehova pe care Cristos a început deja să stabilească. Că Iapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizațiunii lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi restaurați (regenerați) și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTA REVISTA este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotărârile sale, așa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice cari sunt folosite cu deosebire marilor lui Iehova. Ea călăuzește pe toți cititorii săi în studiul sistematic al Bibliei și trimite instructori pentru a ajuta pe toate persoanele sau pe toate grupele de persoane cari se ocupă serios cu studiul Bibliei. Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituțiunile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cititorul este invitat să supună conținutul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

(Continuare din pag. 320).

volul, Gura mare, cuvintele necumpătate și vorbirile aspre multă suferințe aduc. Dacă cineva așa se poartă și apare fanatic, acela nu poate să reprezinte pe Iehova cu demnitate. Dacă noi avem încredere deplină în Iehova, atunci și în inima noastră va fi pace și în mintea noastră se va naște dorința ca oamenii să le vorbim blând și pașnic despre bunătatea Lui, arătându-le că tot neceazul și suferința de pe pământ au fost pricinuite de influența dușmănilor Satan.

Eu cred de cuvântă să vă atrag atențiunea la aceasta, deoarece Diavolul poartă război acum împotriva unșilor și vrea să-i nimicisească împreună cu lucrul pe care-l fac. (Apocalips 12:7) Un sistem al lui Satan pentru a jungerea seopului său este aceea, că pune pe buzele martorilor Domnului cuvinte aspre și trufașe, ca să-i îndemne la vorbiri și fapte nesocotite, ca să se vadă curajoși, și apoi aceasta vrea să o arate ca mărturie. *Fiecine să se ferisească de o astfel de portare.* Să fimem totdeauna înaintea ochilor, că datoria noastră este aceea, ca să ducem oamenilor vestea și cărțile să le punem în mână și să-i înduplecăm să le citească. Iar aceasta numai așa o putem ajunge, dacă procedăm cumpătat și cu chibzuială.

Timpul pe care îl folosim pentru vizitarea unor familii este atât de scurt, încât nu se poate vorbi pe larg despre unele subiecte. Iar datoria lucrătorilor misionari este aceea, ca cărțile să ajungă la familiile n mâinile lor. Dacă cineva așa simte că el trebuie să fiină o vorbire, atunci să închirieze o sală și să invite pe oameni acolo. Dar vizitarea familiilor nu este pentru aceea, ca să le fimem predici lungi.

Eu cred, că frații aceia, cari prevăd că trebuie să asculte de sfatul Scripturii, cum am arătat mai sus, așa vor face; că se vor fuga la Domnul după ajutor și întotdeauna caută să ciustească Numele Lui. Astfel poate să-l laude poporul Lui și toți pot să fie într-adevăr martorii lui Iehova cu credincioșie.

Dorindu-vă binecuvântarea bogată a Părintelui, sunt al vostru frate și serv din harul Său

J. F. Rutherford.

M Â N G Ă E R E

„Și ingerul care vorbea cu mine, a înaintat, și un alt inger i-a ieșit înainte. El i-a zis: Alargă de vorbește tânărului acestuia, și spune-i: Ierusalimul va fi locuit ca o cetate deschisă, din pricina mulțimii oamenilor și vitelor cari vor fi în mijlocul lui”. — Zaharia 2: 3, 4.

IEHOVA este părintele îndurărilor și Dumnezeu al orice mângăere, și pentru aceasta mângăie pe poporul său cum se arată de lipsă. (2. Corint. 1:3--5) Unșii au acum însărcinare, ca să mângăie pe aceia de pe pământ cari jesele și se încred în Iehova. Această mângăere se face prin faptul, că aceloră, cari au urechi de auzit li se pune în vedere, că Iehova este Dumnezeu, și că Impărăția lui este unealta pentru liberare definitivă și pentru binecuvântarea omenirii. Cea mai mare mângăere a unșilor constă în aceea, de a cunoaște pe Iehova și scopul său și pe miald-partea a-și cunoaște propria relație față de Cel Prea Înalt: acest privilegiu li s'a dat de Iehova prin Christos Isus, capul organizației Templului.

În capitolul anterior s'a tratat o vedenie a lui Zaharia, prin care Iehova oștirilor declară, că „funia de măsurat trebuie să fie trasă deasupra Ierusalimului.” După aceasta profetul Zaharia a avut o altă vedenie. „Am ridicat ochii și m'am uitat, și iată că era un om care ținea în mână o funie de măsurat.” (Zah. 2:1 Versul al patrulea arată, că omul cu funia de măsurat în mână este un tânăr: astfel ilustrează el aici pe aceeaș clasă, care în profetia lui Ioil este reprezentată ca „tineri, cari văd vedenii.” (Ioil 2:28) Tânărul din vedenia aceasta a reprezentat pe credincioși și zelosi, cari apar înaintea Domnului, după ce a sosit la Templul său să facă judecata. Profetul Zaharia întreabă după aceea despre scopul acestui om. „L-am întrebat: Unde te duci? Și el mi-a zis: Mă duc să măsoz Ierusalimul, ca să văd ce lățime și ce lungime are.” (Zaharia 2:2) În felul acesta reprezintă el pe poporul plin de credință a lui Dumnezeu, cum cercetează în profetiile sale, ca să cunoască, ce trebuie să fie poziția lui și lucrarea actuală în organizația sa. Aceștia nu se mărginesc simplu la aceea, ce li s'a explicat de alții despre Cuvântul lui Dumnezeu, ci merg la lege și la mărturie și cercetează necontenit, ca să stabilească ceare Dumnezeu vrea să vadă din partea poporului său uns. (Isaia 8:20) Acest tânăr de aici, care ilustrează pe rămășița credincioasă, nu de aceea vine, ca să găsească greșeli și să critice organizația lui Dumnezeu și s'o condamne, ci ca să știe, ce trebuie să facă, ca să fie în armonie cu Iehova, și ca să poată primi prosperitate și binecuvântare din mâinile sale. Aceasta este atitudinea adevărată a rămășiței credincioase de pe pământ. Aceasta se arată și de Eze-

chil, întrucât obsearcă diferitele adâncimi a apei, care curge din Templu. — Ezechil 47:3-6.

Dumnezeu a transmis ingerilor săi anumite obligațiuni și interese ale Impărăției în care se cuprinde și mijlocirea cunoștinței către poporul uns al lui Dumnezeu de pe pământ pentru mângăerea și ajutorul lui. Cu toatecă nu putem înțelege, întocmai cum mijlocese ingerii aceste comunicări, totuș atâta știm, că ei fac aceasta; și Sfânta Scriptură și faptele arată, că aceasta se și face. (Matei 25:31; Iuda 11,15; Zah. 14:5) Această concluzie se adevărește pedepplin prin următoarele cuvinte a profetiei lui Zaharia: „Și ingerul care vorbea cu mine, a înaintat, și un alt inger i-a ieșit înainte. El i-a zis: Alargă de vorbește tânărului acestuia, și spune-i: Ierusalimul va fi locuit ca o cetate deschisă, din pricina mulțimii oamenilor și vitelor cari vor fi în mijlocul lui.” (Zah. 2:3,4) Aici se poruncește ingerului Domnului, ca să se grăbească și să transmită mesajul de mângăere sfinților de pe pământ, cari întreabă. Mulți își vor aduce aminte, cum în anul 1919, când credincioșii stăteau hemăngăiați, însă Domnul le dădu o prilegere a ilustrațiilor Ilie și Elisei, pentru care timp îndelung și-au bătut capul, și aceasta lumurire le aduseră mângăere. În timpul acesta au înțeles că trebuie să se mai facă mult lucru întru preamărirea Domnului, și aceasta le-a adus mare bucurie. După aceasta, ca ocazia marelui congres a poporului lui Dumnezeu din anul 1922, ingerul Domnului „a vorbit” clasei „tinerilor”, anume aceloră, cari erau tari în Domnul, și le aduse lumurire. Acești credincioși au putut să vadă apoi vedenii, adică, ca să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu; și aceia cari au arătat o apăsare pentru harul ce le-a dăruit, deatunci au continuat a primi profetiile, și toate acestea le-au adus multă mângăere.

„Tânărul”, adică rămășița credincioasă a lui Iehova de pe pământ, a fost avertizată, că Ierusalimul trebuie să fie locuit ca un oraș fără ziduri, „din pricina mulțimii oamenilor și vitelor, cari vor fi în mijlocul lui”. Femeia lui Iehova, adică Sionul, a primit dureri de facere și a trebuit să-și nască copiii, adică pe „rămășița sfințitiei lor”, și astfel să înmulțească numărul membrilor organizației lui Dumnezeu. (Isaia 66 versul 8; Apocalips 12:17; Mica 5:3) Ei i se poruncește: „fă loc în cortul tău”; „pentru că s'a-

mânta la va lua în moștenire neamurile". (Isaia 54:23) ~~Profetia se referă la timpul după născerea împărăției, și acum orașul trebuie să fie adus~~ sub dominațiunea Prințului Pacii. În anul 1921 unii au început cu adevărat să prefăcască lămurirea aceasta, că a fost o mare mângâiere pentru ei, și i-a pregătit pentru lucrurile mai mari viitoare, îndeosebi pentru a participa la opera justificării Numei lui Iehova. „Oraș deschis” nu dă de înțeles, că organizația lui Dumnezeu ar fi fără pază, ci că ocrotitorul lui este Iehova. (Zah. 2:5) Cuvântul „oameni” folosit în versul al patrulea, trebuie să „excludă pe toți cei necurați. (Isaia 52:1) Aceasta arată că cei cari au încheiat legământul cu Iehova, cari au urmat chemarea pentru Împărăție și în acest timp se găseau pe calea înaltă, sunt numai un număr restrâns; dar la timpul hotărît de Dumnezeu toți cei născuți de spirit trebuie să pășească pe calea înaltă și să intre în organizațiunea lui Iehova; pentru această profesia trebuie să se refere și la clasa „turmei mari” și s'o cuprindă și pe ea. (Apocalips 7:9-14) Dacă aceasta va fi adusă la cale, va constitui o mulțime în organizațiunea lui Dumnezeu, pe care nu o poate număra nimeni. „Mulțimea vitelor” închipue prosperitatea organizațiunii lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat vîilele și lărațoarele, și pe om l-a pus să domnească peste ele. Astfel se pare „vitele” Ierusalimului reprezintă simbolic pe aceia, cari în fine vor fi aduși în organizațiunea de pe pământ a lui Dumnezeu și vor fi sub dominațiunea „Unsului”, ca clasa „oilor” descrisă de Christos Isus. (Matei 25:31-40) Aceștia la timpul său trebuie să umble pe calea înaltă, și să intre în organizațiunea lui Dumnezeu. Toate lucrurile de pe pământ, cari primesc viață, vor fi supuse „omului” uns, Christos Isus. (Psalm 8:4-7) Ilustrațiunea arătată aici tratează despre prosperitatea mare a organizațiunii lui Dumnezeu. Omul, care a fost miluit cu o cunoștință a adevărului, dar apoi se codește să-i urmeze, „este asemenea unui dobitoac, care va fi stârpit.” (Psalm 19:12,20); Astfel de oameni n'au nici o preferință față de dobitoace (Eclesiast 3:18,19; „Mulțimea „ vitelor” poate să illustreze prea bine pe aceia, cari au fost însemnați pe frunțile lor de clasa unșilor, și cari vor fi trecuți peste „strămtorare”. Ei vor fi însemnați ca clasa Ionadab, și mai târziu vor umbla pe calea înaltă. Aceasta este clasa care este descrisă și ca „Milioane ce trăseseră acum, nu vor muri niciodată”. Ei sunt aceia, viața cărora va fi cruțată, și despre cari a scris profetul. (Ezechiel 9:4; 11:13,17,19,21; Isaia 19:20,21) Aceștia trebuie să fie însemnați de „Omul îmbrăcat în haină de în cu călmară la coapse.” Priceperea acestor profesii, a adus mângâiere unșilor lui Iehova, pentru că ei prin aceasta au fost lămurii că trebuie să se facă o lucrare mare; pe mai departe că este privilegiul lor mare, ca să ia parte la această lucrare, dacă sunt credincioși, și că lucrul acesta va pricinui justificarea Numei lui Iehova. Toți ceice, cum s'a amintit mai sus, vor umbla pe calea înaltă,

trebuie să fie limarili înaintate de Armaghedon, și Iehova a transmis lucrul acesta ramașitei sale unse, încât i-a dat privilegiul, ca să aducă „roadele” Împărăției sale și să le ducă altora, pentru ca și ei să poată ști, că Dumnezeu este Cel Alotputernic. Această lucrare pe câmpul lui Iehova este o cauză binecuvântată și insoțită de pace și bucurie.

23 Această vedenie profetică a lui Zaharia descopere că Templul, sau Sanctuarul lui Iehova va fi edificat și curățit, și că însuș Iehova va fi în mijlocul și peste membrele organizațiunii sale. Pentru această este Iehova scutul lor desăvârșit. „Eu însumi, zice Domnul, voi fi un zid de foc de jur împrejurul lui, și voi fi slava lui în mijlocul lui!” (Zah. 2:5) Rămășița lui Iehova nu se va baza pe scutul astorfel ca poliția seceretă, jandarmerie, armate și flote navale, ci se va increde în scutul Domnului, care le este țărnia și zidul adevărat. Iehova este un zid de ocrotire desăvârșită pentru aceia, cari se găsesc înăuntrul organizațiunii sale, și un zid de foc mistuitor pentru dușmanii de dinafară. Oricine dacă încearcă să intre în organizațiunea lui Dumnezeu prin o altă „ușă” sau „poartă” decât Christos Isus, va găsi, că a încercat ceva lucru cu neputință. Acela nu poate să treacă peste zid. (Ioan 10:1-9) Pentru dușman, „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”. (Evrei 12:29) Pentru organizațiunea sa Iehova este un scut și pavăză desăvârșită: „Cum este înconjurat Ierusalimul de munți, așa înconjoară Domnul pe poporul său, de acum și până în veac.” (Psalm 125:2) Profetia se referă îndeosebi la timpul din prezent și descopere că Iehova se va îngriji de orice scut necesar pentru poporul său; și pentru aceasta Numele Lui este un turu tare, sau o îndăritură pentru poporul său. — Proverbe 18:10.

24 Măreția organizațiunii întregi este Iehova însuș. „Eu... voi fi slava lui în mijlocul lui.” Este palatul lui Iehova, ce va fi zidit, și El este lumina și slava palatului. Această protecție arată, că Templul lui Iehova trebuie să se întemeieze, și că El va locui în Templul său sfânt în mijlocul organizațiunii sale. Nu se va găsi în ea nicidecum slava vreunei creaturi, de felul ca ale conducătorilor sau bătrânilor aleși sau dezvoltătorilor de caracter, cari se știu mai sfinți decât alții. Și nici nu se va face în ea vre-o cinste, onoare și slavă vreunui om, fie că au trăit în trecut, sau în prezent. Oricine slavă pentru adevăr și pentru lucrarea săvârșită în legătură cu adevărul i se cuvine lui Iehova. Slava poporului uns al lui Iehova va consta în Numele și puterea lui Iehova. „Celatea n'are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s'o lumineze: căci o luminează slava lui Dumnezeu, și luminătorul ei este Mielul.” (Apocalips 21:23) „Da, Domnul va zidi iarăși Sionul, și se va arăta în slava sa.” (Psalm 102:16) „Scală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine.” (Isaia 60:1) „Glasul Domnului face pe cerboaiice să nască; El despoaic pădurile; în locașul Lui totul strigă: Slavă!” (Psalm

29. Motivul acestui fapt este explicat în profeția lui Ezechiel. Ezechiel 13:21.

7. Țara Babilon zicea la nord de țara Palestinei locuiește de iudei, și pentru aceasta se numește și „țara nordului”. (Jeremia 25:9) Babilon este un simbol al organizației lui Satan, îndeosebi a „Crestinătății”; și toți aceia, cari doresc să fie pregătiți pentru bătălia zilei celei mari a Măturării lui Dumnezeu și să stea de partea lui Dumnezeu, trebuie să părăsească organizația Diavolului. În concordanță cu aceasta spune profeția lui Zaharia: „Fugiți, fugiți din țara dela miază-noapte! zice Domnul.” (Zaharia 2:6) Dela congresul mare din anul 1919 a poporului lui Dumnezeu, necentenit s'a tot auzit strigătul: „Ieșiți afară din el poporul meu”. (Apoc. 18:4) Decând poporul uns a lui Dumnezeu a înțeles că Satan este aruncat jos din cer, și decând a luat act de organizația acestuia, cu mai multă stăruință decât oricând mai dinainte, a avertizat cu glas tare așezământul acesta nelegiuit, și a încurajat poporul, ca să fugă afară din el, să se pună contra lui și să părăsească de partea lui Iehova. Persecuțiunile, cari în cursul războiului mondial și anume îndeosebi prin sistemul imperial Anglo-American au venit asupra poporului lui Iehova, a lăsat să iasă spre cinstea sa, întrucât a mărit lucrarea de mărturie în lumea întreagă, și a lăsat să se săvârșească în mod mai pronunțat. Aceasta se întărește de următoarea profeție a lui Zaharia: „Căci v'am împrăștiat în cele patru vânturi, zice Domnul.” Iehova s'a îngrijit de cei și mijloace, și pe martorii lui i-a trimis la toate națiunile „Crestinătății”, și în primăvara anului 1933 s'a dat o mărturie unită în nouăzeci și patru state diferite de pe pământ. Pregătirea poporului pentru bătălia cea mare a Armagedonului înaintează.

8. Când Izraeliții s'au întors din Babilon la Ierusalim, aceasta nu au făcut-o din niște motive egoiste, ci au ieșit, „ca să zidească casa Domnului în Ierusalim.” (Ezra 1:5) Când Zaharia a primit vedenia și a început să profetească, Babilonul era distrus deja de optsprezece ani; pentru ce a profetit: „Scapă Sioane, tu care locuiești la fîcea Babilonului!” (Zah. 2:7) Rămășița nu pentru aceea este adunată la Sion, organizația lui Dumnezeu, pentru ce acolo să se odihnească și să stea în plăcută neactivitate, ci pentru ce să fie înarmată pentru lucrare, și să ia parte la opera vestirei mărturiei lui Iehova și cu care să continue până la timpul Armagedonului. Așadar poporul uns al lui Dumnezeu trebuie să fie cu desăvârșire separat și despărțit de organizația lui Satan. Adunarea rămășiței Sionului a început după căderea organizației satanice din cer; după care vorbește încă strigătul de alarmă despre Babilon, care încă este în picioare, și aceasta arată în împlinirea profeției, că strigătul trebuie să răsună la timp și anume înainte de bătălia Armagedonului. Prin urmare în aceasta constă lucrarea prezentă a rămășiței, și astfel vedem profeția în curs de împlinire, pregătind la ziua cea mare a Măturării lui Dumnezeu.

9. Christos Isus este cel ce justifică Numele lui

Iehova, și Dumnezeu l-a trimis la națiuni, îndeosebi la „Crestinătate”, care a persecutat pe unși. „Căci așa vorbește Domnul oștirilor: După slavă m'a trimis El la neamurile cari v'au jăfuit: căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor lui.” (Zah. 2:8) Sistemul imperialist Anglo-American, sunt națiunile unde au loc cele mai multe persecuțiuni a martorilor lui Iehova; acestor popoare trebuie să li se vestească „mărturia lui Isus Christos”, și aceasta se întâmplă spre cinstea lui Iehova. Christos Isus conduce pe clasa servului, și o trimite să cuture țările, și să transmită mai departe mărturia lui Iehova, care lui (Isus Christos) i s'a predat, și pe care El a transmis-o rămășiței. (Apoc. 12:17) Aceasta este o lucrare de pregătire pentru războiul cel mare; deoarece Iehova vrea ca mărturia să fie dată înainte ce se deschide lupta. Este vorba de cinstea Numei lui Iehova, și mărturia pentru acest motiv trebuie să se dea. „De aceea spune casei lui Izrael: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Izrael, ci din pricina Numei meu cel sfânt, pe care l-ați pângărit printre neamurile la cari ați mers.” — Ezechiel 36:22; Psalm 115:1,2; Isaia 66:18,19.

10. Cuvintele de autoritate ale lui Isus arată, că El va trimite pe îngriii Lui, ca să culeagă toate polienirile și pe cei ce fac fărădelege. (Matei 13:41) Aceasta este lucrarea curățirii Sanctuarului, pentru ce cei aprobați să fie pregătiți pentru lucrul lui Iehova și să poată da toată atenția intereselor Împărăției. După ce aceasta s'a făcut, cei aprobați constituie rămășița, care este foarte scumpă Domnului, și iubită de El cu cordialitate, pentru aceea vorbește Iehova prin profetul său despre ei, ca de „lumina ochilor”. Ochii lui Iehova păzesc rămășița, și cei ce se scotă împotriva lor, se scotă împotriva ochilor lui Iehova. Cel ce cu credincioșie servește pe Iehova, pe acela îl va ocroti și îl va pregăti pentru luptă. „Voi avea ochii îndreptați asupra credincioșilor din țară, ca să locuiesc lângă mine: cel ce vorbește pe o cale fără prihană, acela îmi va sluji.” (Psalm 101:6) Rămășița se roagă plină de încredere: „Păzește-mă ca lumina ochiului, ocrotește-mă la umbra aripilor tale, de cei răi, cari mă prigonesc, de vrăjmașii mei de moarte, cari mă impresoră.” (Psalm 17 versurile 8,9) Pe cei ce țin tare la devoțiunea lor față de Dumnezeu, îi va păzi. — 5. Moise 32:10.

11. Iehova necentenit își arată bunătatea față de martorii lui credincioși, și favoarea lui este o mare mângăere pentru dânsii. Deci în timp ce Domnul întărește pe poporul său, îl înștiințează că își va întoarce sulia contra organizației lui Satan, îndeosebi contra acelei părți a organizației de pe pământ, care persecută pe rămășița credincioasă. „Iată, îmi ridic mâna împotriva lor, zice Domnul, și ele vor fi prada celor ce le erau supuși, ca să-știți, că Domnul oștirilor m'a trimis.” (Zah. 2:9) Profeția arată, că aceasta este judecata de pedeapsă a lui Iehova, care se va executa asupra prigonitorilor poporului său, deoarece ei astfel au necinstit Numele lui Iehova. În cursul războiului mondial, sistemul imperialist Anglo-American, a-

deci „Crestinătatea” a jefuit pe martorii lui Iehova și au ucis lucrarea Iiie. Acuma însă vor ~~lucra~~ Iehova: „Iată-imi ridic mâna împotriva lor.” Aceasta este mâna judecării sale, care îi va zdrobi. (5. Moise 32:11) Iehova a trimis pe martorii săi, ca să pună marturie înaintea „Crestinătății”, și astfel să-i servească: „Crestinătatea” însă s’a purtat rău cu martorii lui Iehova pentru acest serviciu, și aceasta este o defăimare a Domnului. Pentru aceasta indică Domnul servitorii săi, ca să facă cu dușmanii. „Răsplățiți-i cum v’a răsplătit ea, și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în polul în care a amestecat ea!” (Apoc. 18 versul 6) Oamenii cari aparțin organizației lui Satan; iudeoschi clasa dominantă a „Crestinătății”, anume păstorii și mai marii turmelor, trebuie să știe, că Iehova oștirilor a trimis pe martorii săi la Dumnezeu ca să pună în vedere acestor fălarnici, că în anul 1918 a trimis pe Judecătorul și Solul său la Templu, și că dela acel timp începe a lăsa ca adevărul său să fie împărtășit domnilor depe pământ prin reprezentanții Lui umiliți și credincioși depe pământ, dar aceștia au defăimat adevărul său, și acuma trebuie să primească pedeapsa cuvenită. Lui Iehova îi displace, dacă în legătură cu opera aceasta sunt lăudați oameni; pentru aceea poruncește poporului său, ca să cânte lauda lui Dumnezeu: „Cântați Domnului, căci a făcut lucruri strălucite: să fie cunoscute în tot pământul!” (Isaia 12:5) Organizația întregă a lui Iehova este prezentată prin simbolul unei femei numită Sion, care este femeie de naștere organizației Impărăției sau a organizației principale. Aceasta cuprinde în sine și pe membrii rămășiței depe pământ, cari vor rămâne credincioși până la sfârșit. Astfel organizația Impărăției în mod potrivit se numește „Iiica Sionului”. Membrii organizației principale sunt îndrumați să cânte lauda lui Iehova din pricina lucrurilor minunate pe care le-a făcut. „Strigă de veselie și bucură-te Iiica Sionului! Căci iată, Eu vin, și voi locui în mijlocul tău, zice Domnul.” (Zah. 2:10) Impărăția s’a născut în 1911, și nașterea fiilor Sionului a început după 1918, după ce a început judecata la casa lui Dumnezeu. Toți cei născuți astfel, cari rămân credincioși, vor fi învățați dela Domnul, și au o mare pace; pentru aceasta este pentru ei un timp de mare bucurie, și de veselie. Unși văd acuma, că Iehova, reprezentat prin Fiul său iubit, a venit la Sanctuarul său, și bucuria lor nu cunoaște margini. Iehova este în Templul său sfânt, și acest fapt pentru toți cei ce au iubit prezența Lui, este un motiv de veselie. (Habacuc 2:20; 2. Timotei 1:8) „Așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Christos.” (Tit. 2:13) Aceasta înseamnă pentru credincioși că ei sunt liberi, și că ei vor servi pe Dumnezeu amărurat voinței sale și nu după prescripțiile ~~oarbe~~ cărăi creaturi. Pentru aceea se bucură în Domnul și locuiesc în pace și siguranță în Templu.

¹² „Ziua lui Iehova” s’a instituit deodată cu începerea domniei Regelui și pentru rămășița da-

leaza iudeoschi dela 1918. Pentru o mângăiere pe mai departe a poporului său credincios, declară Iehova prin Zaharia: „Multe neamuri se vor alipi de Domnul în ziua aceea, și vor fi poporul meu. Eu voi locui în mijlocul tău, și vei ști că Domnul oștirilor m’a trimis la tine.” Organizațiunile națiunilor depe pământ, cari domnesc acuma, se va nimici și niciodată nu se va alătura la Domnul. Multele neamuri amintite aici, înseamnă oamenii diferitelor naționalități, cari vor da ascultare adevărului și se vor pune pe partea lui Iehova și a Impărăției sale; și chiar aceasta este ceea ce fac ei în timpul prezent. Această clasă de oameni s’a ilustrat prin Ionadab, care s’a alăturat la Iehu și s’a suit în carul lui Iehu. Cei ce „în ziua aceea” se vor alătura Domnului, trebuie să cuprindă și pe „turma mare” sau „mulțimea mare”, care iesă din toate neamurile. (Apoc. 7:9) Da, această profecie trebuie să cuprindă pe toți cei ce intră în organizațiunea lui Iehova. (4. Moise 18:24; 1. Moise 29:34) Toți aceștia vor deveni poporul lui Dumnezeu, deoarece toți au stat de partea lui Iehova în cauza discuției. Totuș se face o excepțiune între aceștia și aceia, pe cari Dumnezeu i-a ales ca „pe un popor pentru Numele său”, și pe acești din urmă profetia îi indică ca pe „Sanctuarul” lui Iehova. Rămășița știe acuma, că Iehova a trimis pe Solul său la Templu, și credincioșilor a lămurit înțelesul profetiei. Aceasta înseamnă așadar că rămășița nu are drept să fie leneșă, ci lucrarea ce i s’a incredințat trebuie s’o facă cu toată puterea. „În ziua aceea se va zice Ierusalimului: Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ți slăbească mâinile! Domnul, Dumnezeul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va lăca în dragostea lui, și va cânta în veselie pentru tine.” (Iefania 3:16,17) Rămășița nu poate să împlinească poruncile lui Dumnezeu, prin ceea ce se numește dezvoltare de caracter. Rămășița trebuie să facă mult mai mult decât aceasta. Ea înaintează acuma către câmpul de bătălie și pe care trebuie să fie atentă cu sârguință la fiecare poruncă, ce se dă din partea lui Christos Isus, mai marele decât Moise. — Fapte 3:22,23.

¹³ Rămășița constituie azi pe pământ clasa ilustrată prin Iuda (laudă), deoarece se ocupă cu aceea, ca să laude și să preamărească pe Iehova, și despre ea spune profetul: „Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moștenire în pământul sfânt, și va alege iarăș Ierusalimul.” (Zah. 2:12) Legământul pentru Impărăție a fost încheiat cu seminția lui Iuda; și cei chemați la Impărăție și cei primiți în legământul pentru Impărăție, cari cu credincioșie în condițiunile acestui legământ, sunt „moștenirea” lui Iehova. (5. Moise 32:9) Dela rezidirea Sionului Iehova i-a moștenit ca pe palatul sau locuința Lui oficială, în care timp a făcut pe Christos Isus piatra de unghi și piatra de temelie a Sionului, și după aceasta a lăsat să se nască copiii săi prin femeia sa. — Isaia 28:16; 51:13; Psalm 132:13; 33:12.

¹⁴ „Pământul sfânt” amintit în profecie, se mai

numele și „pământul sfinților” sau „a Sanctuarului”. Aceasta este îndeosebi prezența în Templu a Fiului iubit al lui Dumnezeu, care sfințește „țara” sau „pământul”, adică starea rămășiței de pe pământ. Ezechiel descrie Templul cum stă în mijlocul „sfinților din țară.” (Ezechiel 45:1-3) Numele organizației lui Dumnezeu preumbrile prin femeia sa, este Ierusalim. (Isaia 54:6,7) Amăsurat profetei lui Zaharia, Domnul „va alege iarăși Ierusalimul”. Aceasta indică timpul când organizația lui Iehova și-a născut copiii, și înseamnă că toți aceștia vor fi învățați de Dumnezeu în Templu, pe mai departe au mare pace, și sunt pregătiți pentru bătălia Armaghedonului și la ceace va urma după aceea.

15. Creaturile din organizația lui Satan de mai multe secole s'au dedat la un potop de lăudăroșie și la flecărit de nimic; acuma însă a sosit timpul lui Iehova, ca să vină judecată, și spune: „Orice făptură să tacă înaintea Domnului, căci El s'a și sculat din Locașul Lui cel sfânt.” (Zaharia 2:13) Elementele oficioase a organizației satanice în mod cutezător caută ca să suprimă libertatea de vorbire a martorilor lui Iehova lăudându-se că ei dețin o putere supremă și au drept să decidă, asupra ceace să aibă sau să asculte poporul. Afară de aceasta mai fac preziceri seducătoare pentru viitor și fac planuri sumere și neputincioase pentru restatornicirea lumii bolnave. Ei s'au codit ca să dea ascultare mesajului lui Iehova, și ziua, pentru a face din organizația lui Satan o jertfă de tăiat, a sosit. Pentru aceasta spune Iehova: „Țăcere înaintea Domnului Dumnezeu! Căci ziua Domnului este aproape, căci Domnul a pregătit jertfa (din organizația lui Satan), și-a stinsit oaspeții (pe membrele credincioase a organizației dumnezeiești): În ziua jertfei Domnului voi pedepsi pe voievozii și liii împăratului (sămânța șerpelui), și pe toți cei ce poartă haine streine (prin cari se fac cunoșcuți).” (Zah. 1:7,8) Servii Diavolului sunt îmbrăcați în haine, cari îi fac cunoșcuți ca membrii organizației sale. Mulți oameni de pe pământ și îndeosebi stăpânilor s'au făcut cunoșcuți, intrucât se pun pe partea Diavolului; și ei trebuie să fie dați pentru jertfă. „Domnul însă este în Templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui.” (Habacuc 2:20. Iehova reprezentat prin Isus Christos, dela 1918 este în Templul său și a venit judecată. Niciunul dintre acești eroi cu gura nu vor putea rezista. Ziua mâniei lui Iehova a sosit. (Psalm 76:7,8) Membrii lăudăroși ai organizației pământești a Diavolului continuă ca să-și bată pieptul și să se laude și să-și arate importanța lor proprie. Pentru aceea vorbește Domnul: „Și tu să le pro-rocești toate aceste lucruri, și să le spui: Domnul va răeni de sus; din Locașul Lui cel sfânt va face să-i răsunе glasul; va răeni împotriva locului locuinței Lui; va striga ca cel ce calcă în tease, împotriva tuturor locuitorilor pământului.” (Ieremia 25:30) Martorii lui Iehova trebuie să continue, ca să vestească mesajul cu curaj. Aceasta nu trebuie să se facă într-un mod sficioș și temător, ci

cu niste cuvinte deschise și fără frică și cu deplină încredere în Domnul. Pentru ce trebuie să meargă vre-un martor al lui Iehova să ceară dela vre-o parte a organizației lui Satan permis să poată predica evanghelia Împărăției? Aceasta este lupta lui Iehova, și El nu va cere vre-o milă. Fiii lui credincioși se încred în El fără rezerve, și ascultă de toate poruncile sale. Iehova se ridică și își înarmează oastea și spune: „Eu îi trezesc pe fiii tăi Sioane, împotriva copiilor tăi, Grecia (fiii șerpelui) și te fac pe tine (Sion) ca o sabie a unui erou.” La timpul său Domnul va stărpi pe dușman.

16. Iehova arată acuma celor favorizați ai Lui, că El înarmează creaturile sale și mobilizează puterile sale militare pentru bătălia zilei celei mari. Deci nici unul din cei ce vreau să rămână neprihăniți înaintea lui Iehova, să nu arate nici o frică de vre-o creatură, ci să aibă în vedere incurajarea: „Cutremurați-vă (înaintea lui Iehova) și nu păcăluți. Spuneți lucrul acesta în inimile voastre când stați în pat: apoi tăceți. (Psalm 4:4) Aceasta înseamnă, că nici o creatură nu are drept să cuteze să preînlămpine pe Domnul și să predice vederile lui proprii, ci creatura trebuie să fie atentă la mâna Domnului și în perfectă armonie cu poruncile Domnului Dumnezeu trebuie să procedeze. Christos Isus, marele profet al lui Iehova dă poruncile, și toți aceia, cari doresc să fie bineplăcuți lui Iehova, trebuie să asculte de acest mare profet. (Fapte 3:23) Nu o luptă simplă, ci lupta cea mai mare a veacurilor stă chiar nemijlocit înaintea noastră. Cel ce stăruiește de partea lui Iehova năcontenit, și pe mai departe se va bucura de pace și mângiere în timp ce merge în război.

L u m î n a r e

17. Lumina vine dela Iehova prin Christos Isus, ca se da unșilor credincioși de pe pământ în Templu și le aduce mare pace și mângiere. Zaharia din nou a vorbit cu ingerul Domnului, și aceasta arată ca rămășița primește îndrumarea prin ingerul Domnului. Rămășița nu percepiază nici o voce auzibilă, și aceasta nici nu este de lipsă. Iehova își are mijloacele și căile sale bune, ca să înlipărească eugel unșilor săi. Tuturor altora în afară de organizația lui Iehova, această este o taină. Către Zaharia, adică către rămășița vorbește ingerul Domnului: „Ce vezi? Eu am răspuns: M'am uitat și iată că este un sfesnic în totul de aur și deasupra lui un vas cu untdelemn și pe el șapte candelă, cu șapte țevi pentru candelăle cari sunt în vârful sfesnicului. Și lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului, și altul la stânga lui.” (Zah. 1:2,3) În vedenia aceasta se arată, cum rămășița primește dovezi pe mai departe sau mai multe dovezi despre organizația lui Iehova și lucrul său în legătură cu ea. Poporul de legământ al lui Dumnezeu a dormitat și așipise o bucată de timp, cum indică versul întâi. (Zah. 1:1; Matei 25:1-5; Apoc. 8:1) În anul 1919 a început să se trezească și aproximativ cu trei ani mai târziu s'a trezit complet

și de la acest timp începe cei devotați Domnului fără rezerve sunt în stare să privească clar în depărtări, pânzându-și s'au cutunat în visuri și au rămas în întunec. -- Apoc. 3:18, 2. Petru 1:9; Ioil 2:28.

—¹⁸ Zaharia a văzut un sfeșnic de aur, un simbol al luminării și a bucuriei. Semnificativ la acesta vedenie, este aceea, că pe vremea împlinirii ei Templul lui Dumnezeu din cer era deschis pentru luminarea acelor, cari sunt devotați lui Iehova. (Apoc. 11:19) Vasul cu untdelemn deasupra sfeșnicului conținea uleiul pentru luminat, și ilustrează ungerea prin spiritul lui Dumnezeu; după care ceie au primit ungerea, puteau să fie luminați asupra „adâncului” sau a lucrurilor adânci, cari înainte de acest timp nu se puteau înțelege; cum stă scris: „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” (1. Cor. 2:10) „Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi, și n'aveți trebuință să vă învețe cineva; ci dupăcum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămânând în El, dupăcum v'a învățat ea.” (1. Ioan 2:27) „Cele șapte țevi pentru candelă” sunt un simbol al canalului desăvârșit pentru distribuirea ungerii și luminării. Cele „șapte candelă” dau o lumină desăvârșită spirituală. Sfeșnicul în total ilustrează organizația și lucrarea de mărturie pentru luminarea tuturor, cari se consacreză lui Iehova și primesc cunoștință despre scopul și Impărăția sa. Vedenia despre sfeșnicul de aur este o profecție pentru martorii lui Iehova în timpul prezent, și ea se împlineste acum spre bucuria lor în Domnul.

—¹⁹ Cei doi „măslini” de lângă candelă, reprezintă poporul de rămășiți a lui Iehova, anume pe martorii credincioși. „Aceștia sunt cei doi unși (alte trad.: fii ai uleiului), cari stau înaintea Domnului întregului pământ.” (Zah. 4:11) Că acești măslini preumbresc pe martorii lui Iehova, se dovedește de Apocalips 11:3.4. Faptul arată că există două secții a martorilor lui Iehova, cari au primit ungerea sa, și anume: 1. Cei găsiți credincioși la venirea Domnului Isus Christos la Templu, ca să judece; clasa aceasta este preumbrită de Mardocheu și Naomi și fără îndoielă în anul 1922 a fost unși; și 2. cari după aceea au venit la Domnul și au fost aleși și unși, și clasa aceasta se ilustrează prin Estera și Rut. Intrucât ei toți aparțin acestei familii de „măslin”, de fapt ei constituie una singură clasă, anume pe rămășița, pe martorii lui Iehova; și ei fac toți unul și acelaș lucru, anume ei duc mesajul luminător al Domnului la aceia, cari doresc să cunoască pe Iehova și Impărăția Lui. Ei toți au grijă de „avuția” sau interesele Impărăției, și sunt servii cu doi talanți și servii cu cinci talanți, anume „servul înțelept și credincios”. Ei poartă ulei în sine, deoarece, sunt „părtași ai rădăcinii și grăsimii măslinului”.

—²⁰ Unșii lui Iehova ilustrați prin Zaharia s'au informat: „Ce înseamnă lucrurile acestea Dom-

nul meu?” Aceasta arată că ei caută după explicarea dumnezeieștii a Cuvântului lui Dumnezeu și nu după concluzii omenești, și nici nu se bazează pe visuri omenești. Ingerul vorbi către Zaharia: „Nu știi ce înseamnă aceste lucruri? Eu am zis: Nu, Domnul meu.” (Zah. 4:4,5) Poporul de legământ al lui Dumnezeu, care aici este preumbră prin Zaharia, nu a putut să știe aceasta înainte de venirea lui Christos Isus la Templu. Imprejurarea că profecția privește Templul și arată o relație cordială între Zaharia și inger, dovedește, că ingerii Domnului din Templu sunt folosiți pentru a lumina și a mângăia pe unși și să le aducă adevăruri improspătătoare. Cinstiți și cu sinceritate, cum sunt membrii rămășiței, trebuie să recunoască: „Noi nu știm aceasta”. Apoi Domnul îi luminează și chiar în acest scop trimite pe ingerii săi.

—²¹ Să se observe aici, că Ingerul a dovedit o pricepere potrivită a stărei sale în organizațiune. Cel ce se ține pe sine înțelept și important, ar zice: „Eu îți voi spune; pentru că eu sunt învățat și sfințit.” Ingerul însă nu a servit cu explicarea lui proprie, ci lui Iehova dădu toată cinstea. „Atunci el a luat din nou cuvântul și mi-a zis: Aceasta este cuvântul Domnului către Zorobabel, și sună astfel: Lucrul acesta nu se face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul meu, zice Domnul oștirilor.” (Zah. 4:6) Învățătura mare din aceasta este, a cinsti și a preamări pe Iehova, care prin puterea sa își duce la împlinire scopurile sale, și poporului său îi pune o masă de ospăț. Aceasta da poporului lui Dumnezeu tărie de credință, încă nu este în nedumerire cu privire la ceea, dacă este pe calea potrivită sau nu. Aceia însă cari dimpotrivă urmează învățăturile oamenilor și cinstesc pe oameni, nu vor fi luminați, și prin urmare nu sunt învățați de Dumnezeu. Rămășița să fie atentă la aceștia și să-i încunjure. Rămășița în cel mai bun caz poate prea mică putere, tărie și avere; cu toate acestea lipsurile sale în această privință nu trebuie să o descurajeze. Ea nu poate să facă nimica, decât numai prin Spiritul lui Dumnezeu. Sfeșnicul și măslinii, învață aceeaș lecțiune. Martorii lui Iehova radiază lumina lui Iehova numai în puterea împrejurării, că ei sunt membrii organizațiunii sale și posed spiritul său. Puterea animizată, care îi face să vestească mărturia, este „uleiul de aur” (vers 12), care este spiritul lui Iehova. Aceasta este mărturia lui Iehova, pe care a preferat-o lui Christos Isus, și pe care El din partea sa a transmis-o în parte rămășiței sale credincioase. (Apoc. 12:17) Templul nu poate să fie pedepșit terminal, înainte ce nu va fi terminată mărturia, deoarece participarea la această lucrare de mărturie este aceea, care zidește și edifică pe clasa Templului și aduce dovada, că cine este credincios până la sfârșit.

—²² „Bătrânii aleși” întunecați, egoiști, se aduc pe sine într-o stare ridicolă, intrucât caută să împiedece înaintarea lucrului mărturiei; aceasta este o cetezanță, de a împiedeca edificarea Tem-

plului ca pregătirea pentru ziua cea mare a bălăieci. Mari adversari sunt preumbririi prin bastarzii religioși, samaritenii, cari afirmă că sunt poporul lui Dumnezeu: acești contrari fac și în prezent aceeași afirmațiune, cu toată în realitate sunt partizani ai organizațiunii lui Satan. Ingerul Domnului vorbește către contrari: „Cine ești tu munte mare înaintea lui Zorobabel? Te vei preface într'un loc șes. El va pune piatra cea mai însemnată în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de îndurare, îndurare cu ea.” (Zah. 4:7) O clasă de oameni religioși, cari sunt preumbriri de poporul Samariei, au constituit o organizațiune, care dușmănește organizațiunea lui Dumnezeu și Lucrul Lui de pe pământ; și această organizațiune adversară cinstește un om sau mai mulți oameni și urmează învățăturile unui om, și nu învățăturile Domnului, și procedând astfel se fac vinovați de „păcatul Samariei”. (Amos 8:14) Ei s'au făcut o parte esențială a Babilonului, adică a organizațiunii lui Satan. Clasa aceasta susține până în ziua de azi: „Decând primul autor al „Turnului de Veghere” a murit, în revista aceasta nu s'a mai publicat nici un adevăr descoperit.” Această declarațiune este o ocară obraznică a lui Iehova. Domnul se întoarce către acești lăudaroși cu cuvinte ironice: „Tu munte mare.” Prin ce se înțelege, că ei în închipuirea lor se țin prea mari. Ei se opun mai marelui Zorobabel, Christos Isus, ziditorul Templului. În organizațiunea sa sunt membrii credincioși ai corpului său, cari constituie azi rămășița de pe pământ, deoarece ei sunt clasa unsă a Templului și sunt ziditorii Templului; acestora se opune cu dușmănie „muntele mare”. Profesia declară că acest lăudăros „munte mare” se va preface „în șes” înaintea lui Zorobabel, adică Christos Isus, adică va fi înjosit ca totul. Iehova vorbește către ziditorul cel mare a Templului, Christos Isus: „Iată, te fac o sanie ascuțită, nouă de tot, cu mulți dinți; vei zdrobi, vei sfărâma munții, și vei face dealurile ca pleava.” — Isaia 41:15; 40:4.

²³ Piatra de temelie a Templului este Christos Isus. Profesia declară cu totul sigur, că El trebuie să fie adus înainte. Aceasta s'a întâmplat în anul 1918 cu ocazia punerii definitive a „pietrei de unghiu” la venirea lui Christos Isus la Templu, ca să facă judecată. (Psalm 118:22; Isaia 28:16) Atunci a fost El prezentat de Iehova, ca domnitorul de drept a pământului. Membrele corpului Christos de pe pământ, sunt folosiți pentru a duce altora explicarea aceasta, și să îndrepte atenția acestora asupra acestui fapt. Martorii credincioși vestesc această veste cu o „strigare tunătoare”; și aceasta s'a și început de fapt la conferința cea mare din 1922, unde mii de adunați au cunoscut, că Regele a sosit la Templu său; și unde s'au ridicat și au strigat cu glas tare: „Vestiți Regele și Impărăția!” De atunci au tot continuat, ca mai departe să proclame vestea fără frică și să pună mărturia plină de bucurie. — Isaia 12:6; Zaharia 9:9.

²⁴ Iehova dădu pietrei grație și mărire, și mar-

torii lui dau în știre aceasta: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale; deoarece te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie.” (Psalm 15:2) „Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut, Domnul dă îndurare și slavă, și nu lipsește de nici un bine pe cei ce umblă fără prihană.” (Psalm 84:11) Rămășița credincioasă admiră piatra, ca pe cea mai frumoasă a întregii creațiuni; toate lucrurile de pe El sunt drăgălașe, și El este cel mai mare domnitor, de care va avea cândva lumea. Ei nu preamăresc pe nici un om, și nici nu sunt recunoscători față de unul ca acesta; deoarece însă Dumnezeu și-a cinstit pe Fiul său iubit, martorii Lui cinstește pe Fiul cu voce tunătoare: „Indurare, îndurare cu ea!” și spun: „Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele Domnului! Vă binecuvântăm din Casa Domnului;” pentru că voi sunteți cei mai grandioși arhitecți dintre toți câți sunt. (Psalm 118:26) Aceasta este o expresiune de admirațiune a operei de artă, pe care Iehova o execută spre justificarea N numelui său; și astfel Celui Prea Înalt i se dă cinste. — Ioan 5:23; 2. Tess. 1:10.

²⁵ Iehova va folosi pe unșii săi, ca să ducă la îndeplinire hotărârile sale, indiferent de adversitate, și asigurarea lui expresivă în privința aceasta, este indicată de profet în următoarele: „Măniile lui Zorobabel au întemciat Casa aceasta, și tot mâniile lui o vor și isprăvi; și veți ști, că Domnul ostirilor m'a trimis la voi.” (Zah. 4:9) Zorobabel a depus piatra fundamentală a Templului în primăvara anului 535 înainte de Christos. (Ezra 3:8--10) Cu șasesprezece ani mai târziu Zorobabel a depus din nou temelia Templului. (Hagai 2:18) Aceasta s'a întâmplat cu reușită indiferent de orice adversitate. Christos Isus ziditorul Templului lui Iehova, se folosește de oastea lui mică, ca să-l reprezinte pe pământ și să înceapă lucrarea Elisei după ce a sosit la Templu ca să judece. Intrucât a început lucrarea aceasta, îl va și isprăvi indiferent de orice adversitate. (Filipeni 1:6) El nu privește la persoană, dar numai pe aceia îi va lăsa să ia parte la edificarea Templului, cari sunt devotați pe deplin lui Iehova, și ascultă de profetul mare al lui Iehova. El va isprăvi opera la timpul convenit. (Ezra 5:1,2; 6:14,15) Isus Christos face lucrarea aceasta întru justificarea N numelui lui Iehova, și rămășița va conlucra la aceasta în deplină armonie. — Ioan 17:21--23.

²⁶ Precum Goliat a disprețuit stălăra mică a lui David, care a venit să se lupte cu el, astfel disprețuiesc și Satan și toate hoardele sale, neînsemnătatea și armătura organizațiunii lui Dumnezeu de pe pământ. Satan și întreaga lui oaste disprețuiesc pe organizațiunea lui Iehova, și aceasta este combătută încă de mai mulți alții, cari se fălesc că ar fi în adevărul prezent, dar în realitate aparțin „Sinagogeii lui Satan”. (Apoc. 3:9) Ei vorbesc cu dispreț și batjocură de rămășița mică, care de fapt este mică la număr și neînsemnată în ce privește puterea trupească și financiară. Dușmanii însă uită să ia în socoteală, că lucrul acesta nu se face cu bogăție, putere sau influență, ci prin

spiritul lui Dumnezeu. I-a plăcut lui Dumnezeu, ca să invite pentru serviciul său pe cei disprețuiți. 1 Corinteni 1:28. <

25 Acești baljocoritori vor avea oare ocazia să vadă și să se bucură? Ei vor vedea rezultatul lucrului Domnului, dar nu se vor bucura. „Căci cine disprețuiește ziua începuturilor mici? Acești șapte vor privi cu bucurie cumpăna în mâna lui Zorobabel. Acești șapte sunt ochii Domnului, cari cutreeră tot pământul.” (Zah. 1:10) Înțelesul clar a acestui text este, că ochii desăvârșiți ai lui Iehova vor vedea, cum zidirea Templului se apropie de terminare; pentru aceea lucesc acești ochi desăvârșiți de bucurie, Iehova știe, că El va avea pe pământ o clasă mică credincioasă, care își va păstra neprihănirea până la isprăvirea Templului și până la justificarea deplină a Numei lui; și aceasta înbucură inima Lui și inima lui Isus Christos. Cei șapte ochi ai Domnului privesc în jur și observă progresul lucrului și isprăvirea lui. (5. Moise 11:12; 2. Cronica 16:9; 1. Regi 8:29) Cei „șapte ochi” sunt ochii sau capacitatea desăvârșită de vedere a lui Iehova, privind la cumpăna din mâna lui Zorobabel, marele arhitect; și inima Lui se umple cu bucurie, văzând că Vântul Lui va justifica Numele său.

26 După ce Zaharia a primit explicarea prin îngerul Domnului, a întrebat din nou după înțelesul celor „doi măslini” dela cele două capete a sfesnicului, și după înțelesul celor „două ramuri de măslin, cari sunt în partea dreaptă a sfesnicului, și vărsă aurul din ele”. (Zah. 4:11,12) Repetarea întrebării sale arată cum clasa Zaharia cercetează în Cuvântul lui Dumnezeu la lumina faptelor cunoscută, și caută să înțeleagă profecia. Cum se pare, sfesnicul reprezintă pe organizațiunea lui Iehova de pe pământ care răspândește lumina, și concluzia aceasta se întărește de următoarele cuvinte ale lui Isus: „Pogăște-te și întoarce-te la faptele tale cele dinăuntru. Altfel voi veni la tine, și-ți voi lua sfesnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” (Apoc. 2:5) Aceasta descrie pe clasa „ficioarelor înțelepte” cari auvură ulei în vasele lor și au turnat în lămpile lor când au mers întru întâmpinarea mirelui. (Matei 25:7-9) Ca „pomii dreptății” și vii, deoarece sunt „plantați lângă pârâie”, încontinuu primesc lămpile lor aprinse, vii și arzând. O minune se arată aici și anume în aceasta: Uleiul de măslini se câștigă în general prin stoarcerea fructului; în cazul acesta însă se extrage din tulpina pomului. Acesta este felul și modul, cum acești „pomii ai dreptății” oferă rodul împărăției. Ei conduc uleiul prin țevile de conduită direct în organizațiunea luminătoare și îl folosesc acolo întru cinstea lui Iehova și a Regelui. „Dar măslinul l-a răspuns: Să-mi părăsesc eu untdelemnul, care îmi aduce laude din partea lui Dumnezeu și a oamenilor?” -- Judecători 9:9.

27 Profetul a răspuns îngerului că el nu pricepe înțelesul vedeniei, și îngerul a răspuns: „Aceștia sunt cei doi unși, cari stau înaintea Domnului întregului pământ.” (Zah. 4:13,14) Aceștia sunt

ambii profeti conducători la zidirea Templului, anume Iosua, marele preot, și Zorobabel, cari arată pe Christos Isus atât în poziția ca preot jertfitor precum și ca marele funcționar executiv al lui Iehova și ziditorul Templului. Toți membrii unși ai corpului său stau la El și se bucură de mare pace și mângâiere, deoarece ei toți pot să ia parte la justificarea Numei lui Iehova.

Întrebări pentru studiul berean

Alin. 1. Ce explicație dă Iehova despre sine prin apostolul Pavel în 2 Cor. 1:3-5? Amăsurat acestei Scripturi care este scopul „îndurărilor” și a „mângâierii”, unșilor.

Alin. 2. Cine este „omul cu funia de măsurat în mână”? Cum se împlinește răspunsul profetic la întrebarea lui Zaharia? Arată importanța astorfel de măsurări.

Alin. 3, 4. Dă exemple, care ilustrează împlinirea poruncii profetice „aleargă, și vorbește acestui tânăr”. Ce este înțelesul și aplicarea mesajului, ce trebuie să transmită îngerul?

Alin. 5, 6. Ce se arată prin această vedenie profetică? Intrucât este Iehova un zid de foc împrejurul Ierusalimului?

Alin. 7. Cui s'a dat porunca profetică: „Ieșiți afară din țara de nord”? Ce înseamnă cuvintele: „Vam împărășiat după cele patru vânturi”? Arată că porunca este executată de clasa către care a fost îndreptată, și că cuvintele s'au împlinit.

Alin. 8. Sionul este seăpat, ca să mai locuiască la fiica Babilonului?

Alin. 9, 10. Cine sunt „el” și „pe mine” cari survin în versul 8? Explică cuvintele „După slavă m'a trimis El (Iehova)”. Cine sunt „neamurile cari v'au jefuit”? Arată prin texte întregitoare, cât de potrivite sunt cuvintele: „cel ce se alunge de voi se alunge de lumina ochilor lui”.

Alin. 11. Asupra cui va lăsa Domnul să „se ridice mâna sa”? Cum și pentru ce? Cum „ele vor fi prada celor ce erau supuși”. Descrie împrejurările cari îi aduc la judecată. În ce scop vor fi executate asupra lor aceste judecăți? Care este învățătura ce se cuprinde în Isaia 12:5? Cine este „fiica Sionului” amintită în Zaharia 2:10? „Saltă de bucurie!” Cum trebuie să se întâmple aceasta? Cine trebuie laudat și pentru ce? Explică cum vine Iehova și locuiește în mijlocul Sionului.

Alin. 12. Ce înseamnă cuvintele „în ziua aceea”? Explică dacă versul 11 a fost în curs de împlinire. Fă deosebire între „un popor pentru Numele său” și între „mulatele națiuni, cari se vor alătura lui Iehova și vor fi poporul său”. Care este dovada că cuvintele, „vei ști că Domnul oștirilor m'a trimis la tine”, se referă la timpul prezent?

Alin. 13, 14. Pentru ce se spune, „Iehova va lua în stăpânire pe Iuda, ca moștenirea Lui”? Arată cum și când s'a împlinit aceasta. Arată că „țara sfântă” (vers 12) se mai numește potrivit și „pământul Sionului”. Arată mai departe dacă Iehova a ales din nou Ierusalimul.

Alin. 15, 16. Descrie motivul pentru porunca: „Toată carnea să facă înaintea lui Iehova.” Ce înseamnă cu-

vintele „El s'a sculat din Ișcașul Lui cel sfânt”? Cum este a se aplica Zefania 1:7,8 și este aceasta în armonie cu aplicarea din Zaharia 2:13? Cum sunt a se aplica Habacuc 2:20, și Ieremia 25:30 și Zaharia 9:13,14? Explică psalmul 1:1,5, și arată înțelesul lui în legătură cu Fapte 3:23.

Alin. 17, 18. De unde vine lumina? Cum se întâmplă lumina aceasta? Cui se dă și care este rezultatul? Ce se arată prin vedenia descrisă în Zaharia 1:2,3? Când își găsește aplicare această vedenie? Explică simbolul sfeșnicului de aur și a candeliei din capătul de sus și a celor șapte candelă și a celor șapte țevi de ulei la cele șapte candelă.

Alin. 19. Pe cine preumbrese „cei doi măslini” în icoana profetică? Ce înseamnă ea cei „doi” măslini să stea de ambele părți a sfeșnicului de aur?

Alin. 20. Ce înseamnă versurile 4 și 5?

Alin. 21. Arată că îngerul a avut o pricepere potrivită despre situația sa în organizațiunea lui Iehova. Arată învățătura cea mare din aceasta pentru rămășiță. Ce fapte importante trebuie să înțeleagă rămășița, pentruca să fie în stare, să prețuiască învățătura ce reesă din icoana profetică a sfeșnicului și a măslinilor?

Alin. 22-24. Ce înseamnă cuvintele: „Cine ești tu,

numele mare înaintea lui Zorobabel?” Ce înseamnă strigătul: „Te vei prefacer într'un șes”. Arată împlinirea părții ultime a versului 7.

Alin. 25. Când și cum „au zidit Casa aceasta” mâinile lui Zorobabel”? Cum și când o vor isprăvi mâinile sale? Ce înseamnă cuvintele „Vei ști, că Domnul oștirilor m'a trimis la tine”?

Alin. 26, 27. În care fapte găsim noi răspunsul la întrebarea profetică: „Cine disprețuiește ziua înzepiturilor miei”? Cine sunt „cei șapte”? Pentruce sunt acești „șapte” umpluți de bucurie, și cum? Ce înseamnă cuvintele: „Acești șapte vor privi cu bucurie cumpăna în mâna lui Zorobabel”?

Alin. 28. Ce întrebare pe mai departe pune profetul și care este aplicarea profetică referitoare? În ce relație stă această întrebare cu Apocalips 2:5, și Matei 25:7-9.

Alin. 29. Ce învățatură importantă găsim pentru rămășiță în întrebarea profetică din versul 13 și în răspunsul dat la aceea? Cine sunt unșii (siii uleiului)? Întrucât stau ei înaintea Domnului întregului pământ? Care este marea privilegiiu în privința aceasta de care se bucură membri unși ai corpului lui Christos?

W. T. din 15 August 1933.

MELODIA CREAȚIUNEI

PROFETII sfinți cari au înregistrat hotărârile lui Iehova, nu au înțeles ce scriu. Ei știau doar că scriu despre ceva, ce s-o va împlini în viitor, dar cum și când se va întâmpla întocmai, despre aceasta n'au știut nimic. Ei au cercetat și examinat cu sârguință toate izvoarele de învățatură ce le stăteau la dispoziție, ca să câștige luminare despre ceea, ce au însemnat în realitate profetiile, când trebuie să fie împlinite și de ce natură ar fi timpul indicat. Îndosebi au profetit despre venirea lui Isus, suferințele sale, moartea și învierea Lui, dar nu l-au putut înțelege cu toatecă au căutat să le priceapă. (1. Petru 1:10-12) Chiar și îngerii din cer au știut că profetii au scris în felul acesta, dar nici ei nu au priceput, cu toatecă bucușii ar fi privit în marelă scop al lui Dumnezeu, Dumnezeu și-a descoperit și și-a arătat scopul său mare numai atunci, când a fost sosit timpul hotărât de El, și până atunci a păstrat toate în sine.

Providența dumnezeiască înseamnă așadar o îngrijire pusă la cale de Iehova pentru crearea a tot ceea, ce a fost creat și afară de aceea ducerea la îndeplinire a scopului său cu privire la creaturile sale. Primul care a înțeles scopul dumnezeesc, a fost Isus. Înainte de venirea lui pe pământ, Isus era Logosul, în care găsim înțelesul, că unul vorbește și activează pentru Iehova. În capitolul cincilea a Apocalipsului ni se arată o icoană minunată scrisă în limbaj simbolic. Iehova este arătat cum șade pe un tron și în mâna sa dreaptă ține o carte sau un sul de hârtie, care conține scopul său cel mare. Mâna este un simbol al puterii, și ținerea sulului în mână a preumbril

faptul, că scopul său Iehova îl are exclusiv în puterea și paza Lui. Icoana arată apoi încă un puternic sol sau înger sau reprezentant, care strigă cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile?” În cer erau o cealță de îngeri sfinți. Dar nici unul din ei nu a putut să deschidă cartea sau sulul, și nici să privească în ea; ba chiar nimenia de pe pământ nu a fost în stare, ca să privească la sul sau să-l deschidă.

Unul dintre titlurile date lui Isus sunt: Leul din seminția lui Iuda. Acestui mare și puternic, Fiului iubit al lui Dumnezeu care mai târziu a primit numele Isus, i s'a dat privilegiiul, ca să deschidă cartea și să rupă pecețile cari țineau în lăina conținutul ei; prin aceasta se ilustrează, cum a făcut de cunoscut Iehova Fiului său iubit scopul său. Icoana descrie pe cel din urmă în felul următor: „Și la mijloc între scaunul de domnie... am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghial și avea șapte coarne și șapte ochi... El a venit, și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui-ccc șadea pe scaunul de domnie.” — Apoc. 5:6,7.

— Numărul *șapte* este un simbol al perfecțiunii; *coarnele* sunt un simbol al puterii; și *ochii* sunt un simbol al înțelepciunii. Pentru aceea este arătat acesta, ca fiind în posesiunea puterii și înțelepciunii desăvârșite, pentru a îndeplini acest privilegiiu minunat și datorita legată cu ea. Acesta este primul caz că lăina era mare a lui Iehova, scopul său mare cu privire la justificarea Nume-lui său, a fost descoperit cuiva; și dela acest timp încoace i-a plăcut lui Iehova ca să descopere unele părți a scopului său astorfeli de oameni, cari în mod cinstit și cu sinceritate s'au năzuit.

ca să-l înțeleagă. Dumnezeu a promis că va răsplăti pe aceia, cari îl caută cu sârguință, și cari cu sinceritate se silesc ca să-l cunoască. Pentru aceasta, cu ocazia cercetării hotărârii sale ne putem așeză cu încredere la aceea, că din timp în timp ne va da atâta descoperire și cunoștință a scopului său, cum îi place și intrucât ne va servi spre bine și fericire.

Instrumentul muzical, Harfa, se folosește în Biblie, pentru a ilustra înălțimea și frumusețea, armonia neîntrecută și drăgălășenia maiestooasă a scopului și a orânduiri lui Dumnezeu. Inregistrarea acestor mari îngrijiri și orânduiri, este făcută în Testamentul vechi și cel nou. Acest raport descoperă scopul lui Dumnezeu cu privire la oameni, dă un raport despre căderea lui, o vedenie profetică a mântuirii și liberării sale și binecuvântarea finală a tuturor oamenilor ascultători cu viață vecinică. Marele învățături sau adevăruri fundamentale, care sunt depuse în Biblie, și care sunt baza scopului lui Dumnezeu cu privire la justificarea Numelui său și cu privire la oameni, vor constitui astfel coardele pe Harfa lui Dumnezeu. Aceste adevăruri fundamentale au fost exprimate de Iehova prin gura profetilor săi, prin Isus și prin învățăceii Lui. Legea lui Dumnezeu este voința Lui exprimată. Legile înseamnă o prescripțiune a purtării, ce prescrie ceea ce este drept și interzice ceea ce este nedrept. Biblia conține legea lui Dumnezeu stabilită pentru conducerea oamenilor.

David, care era un maestru iscusit al harfei, a devenit rege peste Izrael. Numele David înseamnă „iubit”. Iubitul lui Iehova este Fiul său Isus, Christosul. David a fost folosit de Iehova, ca să ilustreze sau să preumbreze pe Christos, prin care se înțelege Isus și urmașii Lui credincioși. David a jucat pe harfă cu zece coarde, și era un mare artist al harfei. Așa se pare cașicum aici s'ar exprima în mod simbolic, că contrastul lui David, anume Isus și membrele corpului său, urmașii Lui credincioși, vor mânui harfa aceasta cu măiestrie și vor fi folosiți de Dumnezeu în scopul, ca să învețe pe alții cari ar dori să știe. Așadar cele zece coarde a harfei, sunt un simbol nemeșit a celor zece adevăruri fundamentale sau învățături mari ai scopului dumnezeesc. Cele zece coarde a harfei urmează în ordinea arătată, cum urmează: 1. Creațiunea; 2. Dreptatea arătată; 3. Promisiunea Abraamică; 4. Nașterea lui Isus; 5. Prețul de răscumpărare; 6. Înviere; 7. Taina descoperită; 8. Prezența Domnului; 9. Glorificare; 10. Restatornicire.

- Dacă cineva înțelege aceste zece adevăruri fundamentale și știe să prețuiască armonia și frumusețea exprimată prin ele, prin aceasta va fi în stare, ca să mânuiască „Harfa lui Dumnezeu” și aceasta va înbucura inima și cugetul și îl va umplea cu o muzică plăcută. Fără îndoială că scopul mare a lui Dumnezeu ilustrat prin harfă a fost cuprinsă dintr'odată, dar noi aici vom explica numai pe cea dintâi din aceste adevăruri fun-

damentale, ceea ce este ilustrat prin prima coardă a harfei, anume creațiunea.

Tema „Creațiune” tratată aici se referă îndeosebi la pământ și la creaturile pământene, al cărei coroană este omul. Noi nu dorim să căutăm creațiunea altor planete și nici a altor creaturi. Se va face indicație numai la expresiunile biblice, că începutul creațiunii lui Dumnezeu era Logos, care expresiune în Bibliile noastre este tradusă cu „Cuvântul”. Raportul cu privire la acesta sună: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.” (Ioan 1:1) Dumnezeu este un nume aplicat la Iehova, Cel Atoșputernic. Câteodată numele acesta se mai aplică și la alte creaturi puternice, pânăcând numele Iehova se referă exclusiv și numai la marele Dumnezeu vecinic. Logos, Cuvântul era un Dumnezeu, un puternic. „El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n'a fost făcut fără El.” El era marele reprezentant al lui Iehova și unealta Lui la creațiunea tuturor lucrurilor.

Intrucât Biblia a fost scrisă pentru binecuvântarea oamenilor, raportul despre creațiune în prima carte a lui Moise se ocupă cu omul și locuința lui. Acolo citim: La început a creat Dumnezeu cerul și pământul. El a creat soarele ca luminătorul pământului ziua și luna ca luminătorul pământului noaptea. Dumnezeu a creat și păsările și tot felul de aripute, cari zboară în văzduh și peștii mării. El a creat animalele și toate târătoarele, și pe toate animalele de pe pământ. Toate aceste lucruri au avut loc înainte de crearea omului. Dumnezeu a format pământul cu multe secole înainte de crearea omului, și l-a creat, pentruca omul să aibă o locuință, unde să locuiască. Iehova a lăsat să se scrie prin profetul său: „Eu am făcut pământul, și am făcut pe om pe el. Căci așa vorbește Domnul, făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit.” — Isaia 45:12,18.

Dumnezeu a creat pe primul om și pe soția lui din elementele-pământului, și le dădu capacitatea, ca să zămislească și să nască copii, și întreg neamul omenesc s'a coborât din această primă pereche. Dumnezeu a fost Tatăl și pământul mama lui Adam. Primul om s'a numit Adam, și prima femeie a primit numele Eva.” Dumnezeu a făcut pe om după chipul său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiească i-a făcut Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” — 1. Moise 1:27,28.

Noi toți avem interesul să știm, cum a creat Dumnezeu pe primul om Adam. Biblia spune: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărina pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s'a făcut astfel un suflet viu.” (1. Moise 2:7) Dumnezeu nu i-a dat omului un suflet, deo-

sebit și separat de trup. Cuvântul „suflet” înseamnă o creatură vie, respiratoare. Fiecare om este un suflet. Nici un om nu are suflet. Dumnezeu pe toate creaturile care se mișcă le numește „suflete”. (1. Moise 1:20. Diferite soiuri de animale le numește suflete. — 1. Moise 31:28. —

Iehova a pregătit apoi omului o locuință frumoasă, o grădină sau un parc frumos, numit în Biblie Eden. Toate lucrurile din Eden erau desăvârșite, deoarece toate lucrările lui Iehova sunt desăvârșite. (5. Moise 32:4) „Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul, pe care-l întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței, binelui și răului. Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s'o lucreze și s'o păzească.” — 1. Moise 2:8,9,15.

Dumnezeu dădu omului o lege, pentruca să-l guverneze prin aceea. El i-a spus, ce poate să facă și ce nu poate să facă; și El i-a comunicat că o călcare a legii ar aduce moartea peste el. „Domnul, Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței, binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” — 1. Moise 2:16,17.

După aceasta a creat Dumnezeu pe Eva, pentruca să fie o ajutoare sau lovarășă pentru Adam. (1. Moise 2:21--25) Dacă Adam și Eva în tot timpul ar fi ascultat de Iehova, atunci nu ar fi urmat niciodată, boală, jale și moarte între oameni.

În Scriptură, Logos este caracterizat ca „Luceafărul strălucitor”. (Apoz. 22:16. El a fost și este în toate vremurile plăcerea și desfătarea Părintelui cereșc Iehova. Steaua este o caracterizare simbolică pentru o creatură cerească. „Luceafărul” este cel mai onorat în întreaga împărăție cerească, înafară de Iehova. Alte creaturi cerești sunt indicate simplu ca stele.

Foarte des se poate auzi întrebarea: Cine a creat pe Diavolul, Satan, pe Cel rău? Răspunsul potrivit este acesta: el nu totdeauna a fost Diavol sau Satan. El a fost creat ca o creatură desăvârșită și frumoasă. El a fost numit și „stea a cerului”. Numele lui de origină a fost Lucifer. (Isaia 14:12--14) Profetul Ezechiel spune despre el, că

era „un cheruvim uns, apărător”, ce se pare să dea de înțeles, că avu autoritate asupra altora. Continuând mai departe, raportează profetul: „Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse: te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s'a găsit nelegiuirea în tine.” (Ezechiel 28:11--15) El este descris ca o creatură frumoasă. Profetul vorbește despre El cu următoarele cuvinte: „Stătea în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonie, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smaragd, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut.” — Ezechiel 28:13.

Și alte oști de îngeri din cer sunt indicați ca fiii lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a creat pământul, punându-i întăriturile ca să fie locuință pentru oameni, și după ce a creat apoi făpturile frumoase omenești pe pământ, atunci cei doi mari luceferi ai cerului, Logos și Lucifer, au cântat împreună un cântec de laudă, și fiii îngerești ai lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie. (Iov. 38:1--7) Se pare că pe atunci toate creaturile lui Iehova erau în desăvârșită armonie cu El, și îl ascultară; și natural că au urmărit cu interes încordat continuarea creațiunii. Și apoi după ce au fost create cele mai supreme creaturi pământestii, bărbatul desăvârșit și femeia desăvârșită, înzestrați cu înțelepciune, dreptate, iubire și putere, și creați după chipul și asemănarea lui Iehova, atunci mare bucurie domnea în cer; și acesta a fost motivul pentru cântecul iubilant și pentru veselia în rândul oștilor cerești.

Cu ocazia desfășurării scopului dumnezeesc vedem noi așadar, că creațiunea este prima parte a acestui scop și cu tot dreptul este caracterizată ca prima cârmă pe harfa lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură spune: „Dumnezeu e lumina și în El nu este întunecare.” (1. Ioan 1:5) Toate lucrările lui Iehova sunt desăvârșite. (5. Moise 32:4) Pentru aceea trebuie să deducem, că toate creaturile lui Iehova erau în lumină și că erau creaturi ai luminii, toate fericele, pline de bucurie; și când bărbatul desăvârșit și femeia desăvârșită au fost puși în grădina măreață a Edenului, și acolo toate lucrurile erau stăpânite de bucurie deplină.

W. T. din 15 August 1933.

DREPTATEA DUMNEZEIASCĂ MANIFESTATĂ

UNA DINTRE însușirile dumnezeiești este dreptatea. Psalmistul îndreptându-se către Iehova spune: (Ps. 89:14) „Dreptatea și judecata sunt temelii scaunului tău de domnie.” Înțelepciune dumnezeiască au stabilit orânduiri mari ale lui Dumnezeu. Dreptatea dumnezeiască a trebuit asemenea ca să-și execute partea în armonie cu alte însușiri dumnezeiești. Legea lui Dumnezeu trebuie să rămână neschimbată. Fiindcă Dumnezeu nu se schimbă, creaturile pot să aibă în El o încredere

nestrămutată, și să creadă cu tărie, că El totdeauna așa procedeză, cum spune. Unei călcări a legii lui Dumnezeu, ca o măsură de pedeapsă a dreptății dumnezeiești, trebuie să urmeze pedepsirea călcătorului de lege. Este îndatorirea dreptății, ca să aibă grijă, ca legea să fie executată. Manifestarea dreptății preamărește Numele și demnitatea lui Iehova. Fără de manifestarea dreptății, ar fi fost cu neputință pentru Iehova ca să-și exprime în așa măsură desăvârșită iubirea

față de oameni, anume prin îngrijirea răscumpărării și a binecuvântărilor de mai târziu. Dacă cineva are cunoștința despre îndalțarea dreptății dumnezeiești, și pentru că s'a arătat, aceasta îl îmbucură. Dacă cineva nu înțelege și nu prețuiește însușirile dumnezeiești, acelaia îi este cu neputință ca să prețuiască evenimentul bunătății și îndurarea lui Iehova față de oameni. Iehova este prea bun, pentru că și poartă fi nedrept. El este prea înțelept, ca să greșescă; și este prea iubitor, pentru că și poartă fi neînduitor (egoist); și puterea Lui se manifestă întotdeauna în așa fel, încât la sfârșit aduce bine.

Manifestarea dreptății este o coardă simbolică a harului lui Dumnezeu. Noi însă trebuie să vedem și să prețuim această manifestare, ca să cunoaștem frumusețea și armonia, pe care o aduce la iveală coarda aceasta, dacă se folosește în legătură cu alte coarde sau învățături.

Binele și răul sunt principii sau îndemnuri opuse a activității. Binele este legea sau conduita activității de care este condus Iehova în toate cazurile. Răul numai atunci este activ, dacă o creatură calcă legea lui Iehova. Dumnezeu a creat pe om cu o capacitate de alegere morală liberă. El nu l-a silit ca să facă anumite lucruri. El i-a spus omului, că va fi binecuvântat dacă va face anumite lucruri; și pe maldoparte, că în caz de săvârșire a unor lucruri nepermise de legile lui Dumnezeu, va primi pedeapsă: pedeapsa stabilită pentru aceasta era moartea. Mama Eva a fost înșelată și amăgită de Satan, Diavolul, ca să calcă legea lui Dumnezeu. Tata Adam când a văzut, că lovarăsa și ajutoarea lui s'a făcut vinovată de călcarea legii lui Dumnezeu, și care acum a judecat că ea trebuie să moară, a văzut de bine, ca să se alăture și întru călcarea legii și să moară împreună cu ea. (1 Timotei 2:14) Va fi aici de interes ca să examinăm împrejurările mai apropiate, care au condus la călcarea legii lui Dumnezeu și să stabilim pentru ce a manifestat Dumnezeu dreptatea sa față de om în felul, că l-a judecat la moarte.

Toată stăpânirea i se cuvine pe drept lui Iehova. El dădu omului domnia peste lucrurile pământești. Lucifer a privit pe omul desăvârșit Adam și pe femeia Eva în grădina Edenului; și deoarece a știut că au primit puterea dela Iehova, ca să se înmulțească și să umple pământul, mânat de trufie a conceput o hotărâre, ca să-i înstreineze dela Dumnezeu și să-i îndemne ca să-l cinstescă pe el însuși în loc de Iehova, pentru că el (Lucifer), să fie Cel prea înalt. Profetul Isaia ne dă o mică privire în chestiune, când spune: „Cum ai căzut din cer Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, mă voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor; la capătul miază-noapții; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea înalt. Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului”. Isaia 14:12-15.

Astfel vedem, că Satan, cuprins de trufie, a căutat să se facă asemenea Celui Prea înalt. Dumnezeu și-a exprimat dreptatea față de Lucifer, întrucât a hotărât just, ca acest nelegiuit să moară la timpul hotărât. (Ezechiel 28:11-18, Evrei 2:14) Lucifer din pricina nelegiuirii sale a fost cunoscut sub următoarele numiri și astăzi tot aceste numiri le poartă: Bălaur, Șarpele cel vechiu, Diavol și Satan. (Apoc. 12:9) În 1 Moise 3 se numește șarpe, Bălaur înseamnă „înghițitor”, Satan înseamnă „adversar”, Diavol înseamnă „baljocoritor”; și șarpe înseamnă „amăgitor”. Toate aceste numiri fac apel la însușirile blestematului Satan.

După raportul din prima carte a lui Moise, șarpele cel vechiu a amăgît pe Eva în felul următor: Iehova a zis lui Adam și Evei, ca să nu mănânce din rodul unui anumit pom din grădină, anume din pomul cunoștinței binelui și a răului. Diavolul apropiindu-se de Eva în însușirea lui de șarpe, ca amăgitor, a vorbit către ea:

„Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: Să nu măncați din toți pomii din grădină?” La întrebare Eva a răspuns: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: Să nu măncați din el, și să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.” Șarpele cel vechiu, Diavolul a răspuns: „Hotărât că nu veți muri, dar Dumnezeu știe, că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul. Cu alte cuvinte, el dădu Evei de înțeles, că Iehova caută să o lină pe ea și pe bărbatul ei în necunoștință, și prin aceasta să-i exploateze. Fără îndoială că Diavolul însuși a mâncat din rodul pomului în prezența Evei, și intenționat a mințit după aceea, zicând: „Hotărât că nu veți muri”. Dumnezeu știe că nu veți muri. În felul acesta a dus în eroare pe mama Eva, ca să mănânce din rod; și aceasta a fost o călcare a legii lui Dumnezeu. Noi știm că Satan este un mincinos, deoarece Isus a zis despre el: „El dela început a fost urigaș, și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Orice câteori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” -- Ioan 8:44.

Faptul că Eva a fost amăgită și prin aceasta sedusă, ca să calcă legea lui Dumnezeu, nu s'a schimbat legea lui Dumnezeu nicidecum și nici nu a avut nici o influență asupra executării sale. Adam a mâncat intenționat din rod, și astfel a luat parte și la călcarea legii. -- 1 Timotei 2:14.

După ce Adam și Eva au păcătuit contra legii lui Iehova, s'au ascuns între pomii din grădina Edenului. Iehova vorbi către Adam și a întrebât: „Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?” Adam a răspuns, că Eva i-a dat din rod, ca să mănânce din el; și Eva la rândul ei a răspuns că șarpele a amăgît-o. Ei amândoi stătură în fața legii lui Iehova și și-au recunoscut vina. Demnitatea legii lui Iehova trebuia păstrată. Dar fiind că legea Lui nu se schimbă, n'a rămas altă, decât aceea, ca să se execute legea aceasta. Apoi Iehova a rostit sen-

lința sa asupra lor, despre care se raportează: „Femeii i-a zis: Voi muri foarte mult suferința și însurecinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ținea după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine. Omului i-a zis: Fiindecă ai ascultat de glasul femeii tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: Să nu mănânci deloc din el, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea, și să mănânci iarba depe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărină ești și în țărină te vei întoarce.” — 1 Moise 3:6—19.

Așa și-a meritat moartea omul perfect. Toate ce ce era înconjurat — locuință, libertate, pace, fericire, prosperitate și viață pe pământ — erau desăvârșite. Acuma însă a trebuit să moară și să se întoarcă în țărină, din care a fost luat. Dumnezeu nu a lăsat să moară imediat, ci îi dădu un termen de 930 de ani, înainte ce s'a cufundat în moarte. În grădină era hrană desăvârșită, care a ținut în viață pe omul perfect; și Adam nu murea dacă ar fi rămas în Eden, numai atunci dacă Iehova i-ar fi luat viața pe cale nemijlocită. Dumnezeu însă l-a alungat din grădina Edenului, i-a retras hrana desăvârșită și a lăsat să-și caute hrana între spini și mărăcini și alte elemente imperfecte ale pământului, care erau de găsit, înafară de Eden; și între astfel de împrejurări a continuat să agonizeze și să slăbească, pânăcând la sfârșitul termenului de 930 de ani era mort.

Părinții, cari iubese pe copiii lor cu tot caldul inimii lor, pedepsese câteodată pe copil, pentrucă a căleat vre-o poruncă. Părinții nu de aceea pedepsese pe copii, pentrucă suferințele copilului le-ar cauza plăcere, ci aceasta o fac spre binele copilului, pentruca să fie educat, și să primească învățăturile cele mai potrivite. Dacă copilul ar proceda totdeauna drept, și nu ar face niciodată ceva rău, nu ar merita nici o pedeapsă și nici nu ar primi nici o pedeapsă din partea părinților iubitori. Iehova procedează cu oamenii în felul cum face îndesobi pentru aceea, ca să le arate, că legea Lui nu se poate călea, fără ca să nu urmeze pedeapsa; și că nimeni care procedează contra legii lui Dumnezeu, nu va primi viață vecinică; și pe mai departe că Iehova Dumnezeu este singurul izvor al vieții vecinice, și că El numai acellora o dă, cari îl iubese și li sunt ascultători.

Când Dumnezeu a judecat la moarte pe primii noștri părinți, și i-a alungat afară din grădina Edenului, a conceput deja hotărîrea, ca să-și justifice Numele și să binecuvinteze în viitor oamenii. Astfel iubire a fost ceea ce l-a îndemnat, ca să judece pe Adam la moarte. Orice procedură a lui Iehova este îndemnată de iubire; pentrucă Dumnezeu este iubire. Așa procedează întotdeauna ca să poată rezulta ceva bine din ea. Manifestarea dreptății sale necelintite a fost de lipsă pentruca demnitatea și măiestrosia lui Iehova să fie păstrată

însă în același timp, când a procedat astfel, indemnul acestei proceduri a fost iubire. Trebuie că inima lui Iehova a fost întristată văzându-se silit ca să pedepsească pe creaturile sale în felul acesta, pentrucă Iehova nu are plăcere de nenorocire. Și cu toate acestea a trebuit să cauzeze bucurie pentru Iehova, când s'a cugetat la binecuvântări și restatornicire, care se vor acorda oamenilor în fine, ca să manifeste în acest fel dreptatea, pentruca la urmă să rezulte bun din ea.

Deci despre manifestarea dreptății lui Dumnezeu foarte potrivit putem vorbi ca despre acordul Moll în muzica harfei lui Dumnezeu. Acordul Moll se pare să fie o parte necesară în muzică, pentru a putea obține o armonie adevărată.

Iov, o pildă adevărată de răbdare, se pare să preumbreză în suferințele sale omenirea care suferă sub urmările condamnățiunii, și în nenorocirile sale a zis: „Harfa mea s'a făcut în instrument de jale”. (Iov 30:31) Omul desăvârșit Adam și lovarășa lui, cari acum și-au pierdut locuința lor desăvârșită, și hrana lor a trebuit s'o câștige acuma cu sudoarea feței lor, suferind trupește și spiritual fiind despărțiți de la Dumnezeu, probabil că au zis și fără îndoială, că vorbeau după înțelesul: „Harfa noastră s'a făcut în instrument de jale”. Incepând de la acel timp, întreaga lume a fost într'o stare de jale și vaeți, și oamenii încă tot suspină și se vaeță în dureri. Oamenii în general nu au avut apreciere față de manifestarea dreptății lui Iehova. Creștinul însă care a ajuns la o cunoștință a scopului lui Dumnezeu, și recunoaște și prețuiește scopul lui Iehova, pentru binecuvântarea omenirii, poate să se bucură asupra manifestării dreptății dumnezeiești, și aceasta o și face.

În perioada veacului creștinesc Dumnezeu are o biserică adevărată membrii căreia sunt indicați ca trupul lui Christos (Filipeni 1:29, Coloseni 1 vers 18). Ei se mai numesc și membrii preșterii regale. (1 Petru 2:9, 10) În cursul călătoriei lor pământești sunt socotiți ca membrii preșterii jertfitoare, care a fost preumărită prin Aaron. Era datoria lui Aaron și a fiilor săi, ca la ceremoniile în legătură cu corțul întinării în pustiu din peninsula Sinaitică, să servească înaintea Domnului. Doi fii ai lui Aaron au fost uciși pe loc de Iehova, pentrucă ei au voit să aducă foc străin înaintea Lui. Mamei lui Aaron și celorlăți doi fii ai lui rămasi în viață, li s'a poruncit, ca să nu jalească pe cei doi fii morți. Evident că aceasta este o icoană care dă de înțeles, că aceia, cari au ajuns la cunoștința scopului lui Dumnezeu, nu jalese că Iehova a judecat la moarte pe primii noștri părinți, ci mai mult se bucură la manifestarea acestei dreptăți dumnezeiești, deoarece și înțeleg că aceasta a fost de lipsă pentru justificarea Numei mare a lui Iehova. Și dacă noi recunoaștem și prețuim acest scop dumnezeesc, atunci în adevăr putem exclama: „Mări și minunate sunt lucrările tale, Doamne, Dumnezeule. Atotputernice! Drepte se adevărate sunt căile tale, Împărate al Neamurilor!” — Apocalips 15:3.

CĂTRE UNȘII DOMNULUI!

TOTI ACEIA, cari sunt unși de Domnul, trebuie să-și pună în minte, că nu de împlinit o datorie. Datoria aceasta este vestirea Evangheliei și aceasta este expusă pe larg în Isaia 61:1,2. Afară de aceasta trebuie încă să-și pună seama că consacrați în serviciul acesta trebuie să fie „înțelepți ca șerpii”, dar să fie „neprihăniți ca porumbelii”. (Mat. 10:16.) Unși întotdeauna trebuie să se eugete cumpătat. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.” (2 Tim. 1:7) Unși lui Dumnezeu nu se tem de nici un fel de creatură, dar cu toate acestea oricând numai plini de iubire vor lucra. Aceasta înseamnă că nu căutând nici un interes personal față de Domnul, întotdeauna vor fi precauți întru vestirea laudei Lui.

Unii nutrește o părere greșită cu privire la vestirea Evangheliei. Din faptul, că acumia trebuie vestit ziua răzbușării lui Dumnezeu, ei deduc, că în orice loc, unde intră, trebuie să spună, că toate lucrurile de pe acest pământ sunt ale Diavolului și toți fac parte din organizația Diavolului, cari nu sunt în adevăr. Aceasta însă nu este adevărat, și o astfel de purtare nu este potrivită. Unși evitent că trebuie să stea cu totul de partea lui Iehova, și neștrămutat trebuie să fie dușmanii lui Satan și a organizației sale, dar chiar și în aceasta trebuie să procedeze amăsurat versului amintit, anume așa, că trebuie să ne purtăm cuminte, să ne eugetăm cumpătat, și în serviciul nostru întotdeauna numai iubirea trebuie să ne fie îndemnul.

Omul se prezintă ridicol, dacă în purtarea lui dă dovada unui or: fanatic. Dumnezeu nici odată nu a iubit pe fanatici. Unși dorește să fie martorii lui Iehova și nu aceea li este datoria ca să strige, că toate lucrurile de pe pământ sunt dela Satan. Organizația Diavolului de pe pământ, de fapt constă numai dintr-o prea mică parte a oamenilor. Partea cea mai mare a omenirii suferă sub apăsarea organizației Diavolului, dar nu face parte din organizația Diavolului. Cum trebuie atunci să ne purtăm în lucrul misionar, când oferim cărțile?

La întrebarea aceasta trebuie să răspundem în înțelesul Sfintei Scripturi. Lucrul acesta trebuie să-l facem în pace și cuviincios. La oameni trebuie să le spunem, că eliberarea omenirii suferindă numai prin împărăția lui Dumnezeu poate să vie. Marele dușman al omenirii este Satan, Diavolul, și ce trebuie să facă oamenii este alăta, că ei trebuie să cunoască și apoi să execute voia lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu este scrisă în Scriptură și numai bine rezultă uituror acestora, cari caută să cunoască învățăturile Bibliei. Cărțile noastre nu servese nici un alt scop afară de acest unul, ca oamenii luând în mână Bibliile lor să caute în ea că ce prețide Dumnezeu dela dășii. Dacă fac aceasta atunci pot să se opună influenței rele a Diavolului, și vor putea apoi să umble pe calea potrivită.

„Că cineva în cursul lucrului misionar, dur și aspru cuiva, că toate lucrurile din lume sunt dela acela se poartă fără minte și nepotrivit.”

„Că cineva în cursul lucrului misionar, dur și aspru cuiva, că toate lucrurile din lume sunt dela acela se poartă fără minte și nepotrivit.”

radio, alți putut să vedeți, că în ea am accentuat, că partea cea mai mare a oamenilor ar dori să facă binele. Puteți vedea, ca acumia oamenii trebuie să caute adevărul pe care numai în Cuvântul lui Dumnezeu pot să-l găsească. Ar fi un lucru foarte prost și fără minte, dacă cineva ar spune oamenilor, că ei sunt dela Diavolul. Voi trebuie să vă dați silința ca să-i câștigați pentru cîlirea adevărului, și atunci vor vedea, că și ajutorul lor numai dela Domnul poate să vie.

Omul cuminte întotdeauna ține în vedere scopul original al lucrului sau (anume că ce vrea să facă) și lucrul nostru misionar, are de scop ca să comunicăm adevărul semenilor noștri. Dacă voi nu faceți apel la oameni cu prietenie, calm, cu pace, cuviincios și cu seninătate, atunci deloc nu vor sta de vorbă cu voi, și nu asculta mărturia, și astfel foarte multe ocazii pierdeți, când ați putea da literatură oamenilor.

Unii au părerea greșită, că nu este important să îndemnăm pe oameni să cumpere cărți. Aceștia spun, că ei nu vreau să răspândească cărți, ci datoria lor este aceea, ca să meargă la oameni și să injure pe Diavol cu gură mare. O astfel de purtare nu numai că este neșună, dar nici nu dovedește o minte sănătoasă. Cea mai eficace mărturie despre Dumnezeu prin aceea putem obține, dacă putem îndemna pe oameni ca să-și cumpere o carte, ca astfel acasă s'o poată citi liniștit. Dar dacă voi vă dedați la o discuție aprinsă și revoltătoare, niciodată nu puteți să câștigați pe cineva ca să cumpere o carte și să asculte liniștit. Călirea unei cărți cu liniște va aduce un rezultat de o mie de ori mai bun, căștigăm ați discuta aprins despre o chestiune.

Toți frații cari fac parte în lucrul de mărturie sa se silvasec la urinătoarele, și mângâind pe oameni să le vorbească cu prietenie.

„Toate relele între cari trebuie să știere oamenii se datorese dușmanului cel mare Satan, dar acumia a sosit timpul lui Dumnezeu pentru liberarea și binecuvântarea omenirii.” Apoi să le comunicați, că ați alut cu voi câteva cărți, care tratează cu amănuntul subiectul acesta. Așa oamenii mai încurând vor fi învoși, ca să arate interes față de ele și să le citească, deoarece din aceasta pot să cunoască, cum pot dobândi binecuvântarea Domnului.

Deloc nu trebuie petrecut mai mult la o familie, și nici nu trebuie să întindea discuții lungi asupra unor chestii. Vorbirea aspră nicidecum nu are rezultat bun, nici chiar cuvintele acelea, cari exprimă adevăruri tari, pentru că și aceste numai atunci sunt eficace dacă se poate vorbi despre ele prietenos și calm, dar exprimându-le dur, nesocotit sau aspru ori tăios, niciodată nu aduce rezultat bun.

Cineva poate să întrebe, că ce înseamnă atunci a sta de partea lui Iehova și contra lui Satan? Aceasta înseamnă că unși țin cu toată puterea la Domnul, și nu umblă pe o cale cu organizația dușmanului și nici nu se închină înaintea ei. Dar aceasta nicidecum nu dă de înțeles că acumia trebuie să cuture satul sau orașul și să spună la toți, că toată lumea este dela Diavolul.

Trmază, la pag. 306 (verso copertei)